

Anastasia G.
SANDU

UMBRELE
LUMINII

CUPRINS

1. Lisbeth • 5	16. Lisbeth • 121	31. Mihail • 253
2. Lisbeth • 11	17. Mihail • 129	32. Lisbeth • 261
3. Mihail • 17	18. Mihail • 137	33. 267
4. Lisbeth • 19	19. Lisbeth • 145	34. Jeromy • 285
5. Mihail • 27	20. Mihail • 149	35. Lisbeth • 291
6. Lisbeth • 29	21. Lisbeth • 153	36. Mihail • 303
7. Mihail • 37	22. Mihail • 163	37. Lisbeth • 307
8. Lisbeth • 41	23. Lisbeth • 169	38. Marceline • 313
9. Mihail • 47	24. Mihail • 173	39. Mihail • 321
10. Lisbeth • 49	25. Lisbeth • 177	40. Lisbeth • 357
11. Mihail • 57	26. Mihail • 191	41. Mihail • 369
12. Lisbeth • 65	27. Lisbeth • 207	42. Mihail • 379
13. Mihail • 77	28. Mihail • 217	
14. Mihail • 85	29. Lisbeth • 225	Epilog • 387
15. Lisbeth • 93	30. Lisbeth • 237	Mulțumiri • 393

LISBETH

— Domnișoară Weaver, vă rog să cooperați. Vă înțeleg suferința și vreau să vă ajut, dar am nevoie să îmi povestiți ce s-a întâmplat acolo.

O privesc sceptică. Nu înțeleg de ce trebuie să știe ea ce s-a petrecut atunci. Nu înțeleg de ce mătușa Margaret crede că am nevoie de un psiholog. Fac aceste ședinte încontinuu și nu am ajuns încă la niciun rezultat. Am obosit. Vreau doar să dorm.

— Ați trecut și dumneavoastră prin ce am trecut eu? reușesc să o întreb în cele din urmă. Adică ați suferit vreun accident în care v-ați pierdut ambii părinți și sora mai mare? adaug văzând nedumerirea din ochii ei.

Răspunsul întârzie să apară, dar atunci când este rostit, este acela la care mă aștept.

— Nu.

— Atunci, cum puteți să afirmați că îmi percepeți durerea? Nu știți ce înseamnă acest cuvânt pentru mine. Nu cunoașteți cât de greu este să nu îi mai ai pe cei dragi lângă tine, să fii complet singură.

Dacă ați fi bănuțit acest sentiment, ați fi avut răbdare și, într-un final, ați fi scos ceva de la mine. Dar dumneavoastră nu știți să așteptați, nu aveți încredere. Mă presați întruna să vă povestesc, să vă descriu întâmplarea, dar nu pot. Nu mai pot. Doare. Doare să îmi amintesc de accident. Doare să îmi amintesc de ei.

Acum mă uit în ochii ei, cu toate că încercă să-și mute privirea. Dar ce văd dincolo de ei mă sfâșie: milă. Lacrimile își fac apariția. Urăsc să fiu privită așa. Încă de când am fost găsită pe marginea parapetului, plină de sânge și de vânăță, lumea s-a uitat astfel la mine: medici, asistente, detectivi, chiar și restul familiei. Îmi înăbuș capul într-una dintre pernele de pe canapea.

Doamna Robinson așteaptă să mă liniștesc. Se pare că, de fapt, nu este capabilă să simtă nici măcar compasiune. Un om normal, iubitor, venea să mă consoleze, să îmi spună că totul va fi bine, cu toate că nu cred că va fi așa. Nu va mai fi niciodată la fel. Dar am nevoie să aud aceste lucruri.

Mă uit la doamna bătrână din fața mea. Ridurile îi schimonosesc colțurile ochilor, ale gurii și fruntea. Părul îi e în totalitate alb și este prins într-un coc perfect la spate. Ochii au o nuanță ștersă de albastru. Nu se afirmă cu nimic. Poate că din cauza asta nu mai simte nimic. Poate crede că este prea înaintată în vârstă ca să își mai bată capul cu așa ceva. Hotărâsc să îi istorisesc. Nu știu de ce. Cred că povestea mea nu o va impresiona deloc. Sigur a mai întâlnit astfel de cazuri în carieră, dar am nevoie să reevaluez fiecare detaliu. Am nevoie să rememorez chipurile lor, chiar dacă sufletul îmi va fi rupt în bucăți. Nu o fac pentru ea, ci pentru mine.

— Bine... vă voi spune, dar va trebui să mă ascultați foarte atent.

Dă afirmativ din cap. Bineînțeles că asta trebuie oricum să facă. Răsuflu zgomotos.

— Era sâmbătă dimineața. Ai mei au decis să plecăm la bunici, la părinții mamei. Ei locuiesc cam la două ore de mers cu mașina de aici, spre vest. Așa că ne-am dus. Pe drum, mama a pus o melodie veche cântată de Bonnie Tyler și a început să fredoneze împreună cu tata. Râdeau.

Mă opresc puțin. Imaginea lor îmi săgetează mintea. Erau atât de fericiți cântând împreună piesa aceea. Erau atât de fericiți că petreceau puțin timp amândoi, chiar dacă eram și noi în spate. De fapt, cred că noi nici nu mai eram cu ei. Cred că acel cântec i-a teleportat undeva în trecut, spre o amintire a lor. Doar a lor. Mă cutremur. E pentru prima dată când privesc lucrurile așa. Și continui:

— Diana bătea darabana pe portieră, iar eu priveam pe geam. Cam așa era de fiecare dată când plecam toți de acasă, o zi normală. Atunci, dintr-odată, a început ploaia, fără niciun avertisment: o răpăială puternică. Ploaie în februarie. De-abia vedeai ceva, iar zgomotul era asurzitor, insuportabil. Apoi... ceva m-a izbit groaznic de tare de geam. Am auzit-o pe mama țipând. Diana mă ținea de mână. Îmi aduc aminte că ne-am învârtit de câteva ori, oprindu-ne chiar de parapetul unui pod. Încă puțin și cădeam. Am crezut că se terminase, că totul urma să fie în regulă, dar ceva ne-a lovit și ne-a trimis mai departe. Acela a fost momentul în care ușa din partea mea s-a deschis și am fost aruncată afară din mașină, înainte să observ că aceasta s-a oprit într-un stâlp de curent. Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost stropii de apă care picau pe mine. Pielea mă durea acolo unde cădeau și... erau atât de reci. După aceea, nu

știu ce s-a petrecut. Când m-am trezit, eram înconjurată de medici și de numeroși anchetatori. I-am căutat cu privirea pe ai mei și am văzut doar doi saci negri ce erau încărcăți într-o dubiță. Tot locul era împânzit de oameni. Unul dintre doctori mi-a zis că nu am suferit răni grave și m-a ajutat să mă ridic de pe salteaua gonflabilă pe care am stat. L-am întrebat unde erau părinții mei și mi-a spus că îi părea rău. Ceva greu a luat locul sângelui și mi-am simțit trupul ca de plumb. Am alergat cât de repede am putut până la acea dubă, în ciuda durerii ce îmi măcina corpul și l-am rugat pe polițistul de acolo să mă lase să intru. Mi-a deschis portbagajul și am paralizat. Pe jos stăteau întinși trei saci de nailon. Nu trebuia să îmi confirme nimeni ce se afla acolo, pentru că știam. Și îmi doream nespuse de mult să fie doar un vis, cel mult un coșmar. Voiam să mă trezesc, să fiu în camera mea, în pat și să deschid ochii. Dar nu era o simplă imagine în capul meu, în timpul somnului. Era realitatea. M-am apropiat temătoare de cele trei trupuri. Nu doream să văd ce se afla dincolo de folia neagră, întrucât mi se adevereau gândurile. Pâna la urmă am îndepărtat-o de pe unul dintre cadavre. Șocul a fost teribil. Sora mea, persoana care cu câteva ore în urmă mă ținuse de mână în mașină și îmi zâmbea afectuos și grijuliu, zăcea inconștientă, palidă. Nu suferise răni la nivelul feței, dar mi se părea diferită. O străină. Atunci am realizat că nu vreau să îi văd pe mama și pe tata așa și am acoperit-o la loc. Am ieșit de acolo. Cu toate că se încălzise afară, mie îmi era frig. M-am cuprins într-o îmbrățișare strânsă. Cineva m-a prins în brațe și mi-am dat seama că era mătușa Maggie. Nici nu am observat că era acolo. Apoi am rugat-o să plecăm acasă. Nu voiam să dau nicio explicație nimănui. A aprobat imediat...

Expir.

— Cam așa s-au desfășurat lucrurile.

Am avut dreptate când am spus că nu va fi mișcată deloc de cele spuse de mine. Privirea îi este impenetrabilă. Instinctiv îmi duc mâna la medalionul de la gât, medalionul pe care mi l-au luat mama și tata înainte să pot să merg. Atingerea lui îmi dă o stare de căldură pe care în ultimul timp nu am mai simțit-o deloc.

M-am abținut să îi povestesc despre modul în care oamenii se uitau la mine, așa cum și ea a făcut-o înainte, despre lacrimile care îmi curgeau neconținut pe obraji și despre bucățile în care s-a sfărâmat sufletul meu. Despre faptul că drumul dura trei ore, nu două, pentru că noi alegeam întotdeauna calea mai lungă. Dar mai este ceva ce nu i-am zis. Și anume că am văzut, atunci când stăteam întinsă pe asfalt, înainte să leșin năpădită de griji și de frică, ceva lângă mine. Parcă era o persoană, dar nu era nimeni în zonă. Nu știu dacă era imaginația mea sau chiar a fost cineva acolo. Îmi simt pomeții uzi. Nu îmi amintesc să fi început să plâng iar.

— Mă bucur că ai decis să îmi spui prin ce ai trecut.

Îi fac un mic semn cu capul. Îmi este foarte somn. Vreau să plece.

— Am terminat pentru azi. Ne vedem mâine la aceeași oră?

Mâine este joi.

— Vă supărați dacă luăm o pauză până luni?

De două săptămâni facem același lucru în fiecare zi. Până acum, a tot încercat să mă facă să îi vorbesc despre accident. Zilnic, refuzam să îi istorisesc. Până acum i-am zis doar câteva cuvinte vagi, iar azi i-am mărturisit tot și am cerut și o pauză. Cred că de aceea mă examinează atât de neliniștită.

— Dacă este de acord și mătușa ta, eu nu am nimic împotriva.

— Cu ce să fiu de accord?

Nu am auzit când mătușa Maggie a ajuns acasă. De obicei, o simt imediat și știu că tortura a ajuns la final.

— Margaret, nepoata ta dorește să aibă câteva zile de pauză. Crezi că e bine pentru ea?

Nu îmi pot da seama la ce se poate gândi ea acum. Sper doar să zică „da”. Și...

— Da, sunt sigură că are nevoie de puțin timp liber.

Zâmbește. A zâmbit foarte puțin de la accident până acum. I se zărește frustrarea și este extenuată în cea mai mare parte a timpului. Dar acum chipul îi este luminos, radiază. Crede că mi-am revenit. Văd asta în ochii ei. Speră ca acest lucru să se întâmple și muncește mult pentru a-l aduce la realitate. Dar starea mea nu s-a ameliorat deloc. Și mă simt ciudat atunci când observ cât de mult se străduiește pentru mine. Oare mă voi putea revanșa vreodată?

LISBETH

— Doamna Robinson mi-a spus că i-ai destăinuit toată întâmplarea. Mă bucur că ai decis să faci acest lucru. Mă gândeam că toate aceste ședințe vor fi în zadar. Se pare că m-am înșelat.

Arată fericită. Nu credeam s-o mai văd așa. Pare mai tânără și mai frumoasă. Acum conștientizez cât de mult seamănă cu mama. Cu mine. Avem aceeași culoare a ochilor, o nuanță intensă de maro, uneori cu o doză indescifrabilă de galben. Părul îi este drept, mătăsos, bătând spre o tentă de șaten deschis, confundat de multe ori cu blondul. Asemănarea dintre podoaba ei capilară și a mea se observă de la distanță, la fel ca diferența: eu am șuvițele crețe și încâlcite. Nici nu pot să îmi pieptăn părul. În rest ne deosebim: de la nas (al ei fiind micuț și drept, în timp ce al meu este cârn, deoarece am căzut când eram mică și presupun că mi l-am rupt), la forma feței și la înălțime. Mereu am fost cea mai scundă din familie. Și, ei bine, ea este slabă. Și eu sunt, dar eu trebuie să muncesc pentru acest lucru. Eu sunt obligată să fac sport și să mănânc sănătos pentru a mă menține în formă. Mă străduiesc să îi înapoiez surâsul.

— Lisbeth, te rog să tai mai mici cartofii aceia. Așa cum sunt acum, nu vor fierbe până diseară.

Mă conformez. Niciodată nu m-am priceput la gătit. Înainte intram în bucătărie doar ca să mănânc. Mama se ocupa cu pregătirile. Regret că nu am făcut toate aceste treburi cu ea. Dau din mâna în care am cuțitul ca să trimit lacrimile departe. Nu le mai las să curgă atât de ușor.

Vreau să fiu folositoare și o urmăresc în timp ce îmi arată ce să fac. Este foarte îndemânică. Toacă totul în câteva secunde. Sunt surprinsă că încă nu mi-am despicat pielea.

— Gata, le-am băgat în cuptor. Mai rămâne să așteptăm să se coacă. Până atunci, poți să mă ajuți să pun în ordine niște hârtii? Sunt multe și vreau să termin mai repede cu ele.

— Sigur.

Mergem în sufragerie unde tronează un maldăr de dosare. Ne apucăm imediat de lucru. Inițial, nu înțeleg cum trebuie așezate și doar i le dau să le pună. Apoi observ că mătușa Maggie le sortează în funcție de dată. Când eram mică, voiam să devin judecător, asemenea ei. Să am puterea să decid asupra vieții unui om. Acum, când văd câtă muncă are de făcut, sunt fericită că am renunțat la această idee. Niciodată nu am fost prea organizată.

Terminăm repede și ducem hârtiile în mașină.

— Merg la birou să pun dosarele în arhivă. Mă întorc în maxim o jumătate de oră. Ai tu grijă de puiul din cuptor? Vezi să nu se ardă.

— Nu-ți face griji! reușesc să îi răspund înainte să scoată mașina de pe alee.

Îi fac cu mâna și mă întorc în casă.

Butonez televizorul în căutarea unui film interesant. Mătușa este plecată de aproximativ cinci minute și deja mă plictisesc singură. Ce voi face o vară întregă așa? Și îmi este foame. Vintrele mele se pregătesc să finalizeze o nouă simfonie și mâncarea nu este nici pe departe gata. Mă îndrept spre frigider și îmi iau o ciocolățică. Nu este cea mai bună alegere, dar măcar îmi voi potoli puțin stomacul.

Când mă întorc, ecranul televizorului este negru. Știu că îl lăsasem pornit. Sunt sigură de asta. Mă așez pe canapea și îl aprind. Locul negrului este luat de un albastru închis și se aude un bâzâit enervant. Nu mai este semnal. Poate din cauza aceasta s-a închis.

Meditez la problemă și aud un scârțâit slab. Același scârțâit pe care îl produce scara atunci când calc pe treptele ei. Sunetul este urmat de un „poc”... Mă ridic ușor și mă îndrept spre locul de unde s-a auzit ultimul zgomot. Camera mea. Ajung în holul de la etaj. Ușa este deschisă. Sunt numai eu. Intru în cameră și privirea îmi este ațintită asupra unui obiect de pe noptieră. Nu era acolo mai devreme. Nu l-am pus eu. Și mai bizar este faptul că nu îmi este frică deloc și simt o ciudată stare de căldură, un miros familiar. Nu plâng când observ că, lângă peria mea de păr, o poză ocupă zona rămasă liberă, o fotografie de când eram mică. Diana mă îmbrățișează strâns, iar mama și tata ne cuprind pe amândouă. Singurii care știau despre poză eram noi. Acum sunt doar eu.

Sunt trezită din reverie de ușa din vestibul care s-a trântit. Mătușa Maggie este acasă. „Acasă” ? Cuvântul este rostit involuntar. Cu

câteva săptămâni în urmă aveam un alt loc pe care îl numeam astfel. Un loc pe care îl iubeam, dar care a rămas în trecut, asemenea tuturor amintirilor mele. Nu simt nimic atunci când numesc această locuință „acasă”. Credeam că vinovăția își va face loc în sufletul meu, dar nu a fost așa. Aici e acum casa mea.

Ies din cameră și închid ușa în urma mea. Cobor. Dar nu înainte să zăresc cu coada ochiului o umbră în spatele meu.

Niciuna dintre noi nu scoate niciun sunet. Plimb furculița prin farfurie, încercând să despic o bucată de pui care nu se lasă învinsă. A ieșit mai bun decât mă așteptam. Zgomotul produs de mâncarea pe care o înghițim și zăngănitul cuțitelor pe platouri sunt singurele care îndrăznesc să perturbe liniștea aceasta funebră. Am întrebat-o dacă a fost totul în regulă cu dosarele, am pălăvrăgit puțin despre mâncare, am râs când ne-am amintit că era să o ardem în cuptor. Dar altceva nu știu ce să îi mai spun.

Un gând îmi străfulgeră mintea. Oare să îi istorisesc ce s-a întâmplat cât timp a fost ea plecată? Nu cred că ar înțelege. În plus, cum să formulez? „Dragă mătușică, cineva a pus o fotografie înrămată la mine pe noptieră, poză despre care știu doar eu?(...) Nu, sigur că nu am pus-o eu acolo. A apărut de nicăieri.” Și-ar închipui că am înnebunit. Mi-ar dubla sau poate chiar tripla orele cu doamna Robinson. Nu pot să o supăr în acest moment, când se presupune că mi-am mai revenit puțin. Aș îngrijora-o și mai tare, ceea ce este contrar efortului meu de a o face să zâmbească. De a o face să uite.